

Thingets første Opgave, men absolut det Centrale i vor Frihed. Og da nu Finansministeren for nogle Maanedere siden har udtalt her i Thinget, at det tager han ikke noget Hensyn til, naar han faar en særlig Lov, udfører han den uden Hensyn til, om Bevillingen er optagen paa nogen Finantslov eller ikke, han bruger Bevillingen og betragter det som givet, at det ogsaa er Rigsdagens Mening, at den skal bruges, altsaa uden Bevilling og mod Grundlovens Hovedbestemmelse, saa forekommer det mig, at det er rigtigt, at vi hævde Reglen overalt, hvor der foreligger en saadan Bevillingslov, og hvor vi ikke paa Grund af en Rødstilstand — jeg indrømmer jo, at Nød ogsaa kan bryde Principer — vilde betragte vore Afstemninger over en saadan Lov som en Slags Forudtillkjendegivelse af, at vi ere villige til at give Bevillingen paa en Tillægsbevillingslov, saaledes som vi f. Ex. ifjor Vinter gjorde under den store Arbejdsløshed. Jeg finder, at vi bør lade dette Ministerium vide, at det er vor Mening med de Love, vi ikke affatte som Tillægsbevillinger, at vi ikke ville have dem udført provisorisk, fordi vi sætte Bevillingsretten over Alt. Det forekommer mig, at mine ærede Modstandere her i Thinget, der ikke i deres Politik absolut ville pointere, at Bevillingsretten er det Afgjørende for os og det Centrale i Forfatningslivet, ligesom ere villige til at lade den glide ud og lade Bevillingsretten gaa i Stykker, saaledes som en af de ærede Talere yttrede under Debatten om § 28. Det forekommer mig, at naar man ser paa Stillingen, som den er i Dieblirket, ser paa Forholdene og paany hører Røsterne om vort Finantsvæsen fra det andet Thing, maa man sige, at det er baade tidsvarende og korrekt, og saa rent politisk taget og ei blot konstitutionelt og grundlovsmæssig taget, at vi ikke nøies med stilltende at forudsætte, at Loven ikke bliver udført provisorisk, men at vi kun bevilge denne Foranstaltning til et Ministerium, der har naaet at faae en Finantslov, og altsaa give Bevillingen til en Regering, der staar paa lovlig Grund. Begge Dele naaes altsaa. Under den Forvirring, der hersker, og i den absolutistiske Tid, hvori vi leve, hævde vi flart vor Bevillingsret, og dernæst hævde vi overfor denne Foranstaltning, at vi vel ville have den udført, men kun udført lovlig, det vil sige, af en Regering, der staar paa Lovens Grund. Begge disse Ting opnaar man ved at vedtage mit Vædringsforslag.

N. Nielsen: Jeg har bedet om Ordet for at motivere min Afstemning over det Vædringsforslag, som blev begrundet af den

ærede Forslagsstiller, nemlig det, der lyder saaledes: „Denne Lov træder i Kraft samtidig med Finantsloven for Finantsaaret 1888—89“. Samtidig med, at jeg deler den ærede Forslagsstillers Opfattelse af Grundloven og dens Begrændsning af den Mændighed, som Regeringen har, kan jeg ikke dele den Opfattelse, han gjør gjældende med Hensyn til Afstemningen over dette Punkt og om Betydningen af at knytte det til en enkelt Lov. Det forekommer mig at ville vende sig imod os og virker det Modsatte af det, han har udtalt. Naar vi, som det ærede Medlem sagde, have en Regering, der gjør, hvad den vil, og selv laver en Finantslov, naar den ikke faar den, som den vil have den, er der jo næppe Tvivl om, at den, som den har gjort det hidtil, vil gjøre det fremdeles i slige Tilfælde, og naar vi altsaa skulle holde os til det Forfatningsmæssige, som gjælder her i Landet, forekommer det mig, at det Forfatningsmæssige, det, som er det til Grund liggende, er det, der staar i § 49, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel ved en Finantslov. Men hvis vi nu vedtage dette Vædringsforslag, have vi lavet et Slags Tillæg til Grundlovens Bestemmelse — man kunde, om man vilde, kalde det et forstærkende Tillæg — men et Tillæg, som overfor Magthaverne ingen Betydning har, medmindre vi have en Magt at sætte imod dem, som er større end deres, og et Tillæg, som forekommer mig at ville faae den skjæbnsvangre Betydning, at vi derved indirekte havde antydet, at naar denne Bestemmelse ikke var knyttet til alle de andre Love, som ogsaa angaa forskellige Bevillinger og opføres paa § 28, havde vi Intet imod, at disse Love udførtes, selv om Finantsloven ikke var vedtagen. Jeg vil altsaa, i fuld Tilfættning til den Tanke, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, i sin Almindelighed og til hans Opfattelse af vort Folks retlige Stilling, netop komme til det modsatte Resultat af det ærede Medlems og stemme mod hans Vædringsforslag. Det er dog ikke for at fortælle dette, at jeg har bedet om Ordet; det vilde kunne være fremkommet ved Afstemningen og Navneopraabet, men fordi et lignende Vædringsforslag er stillet til den næste Sag, og jeg der er med iblandt Forslagsstillerne. Jeg har villet gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at min bestemte Opfattelse netop gaar i modsat Retning af, hvad dette Vædringsforslag antyder, og jeg har kun givet mit Navn til dette Vædringsforslag, fordi jeg ikke vilde være en Hindring for, at denne Sag kom til Drøftelse. Jeg har Bemyn-